

Pojď dál, zkus mi rozříznout dlaň,
neustáls svoji slabost, teď vstaň!
Rzevíráš svou tvář, hlavě vtírá se děj,
zmizel Tvůj přítel snář, osud nevyčteš z něj!

Zíráš, neslyšíš, uhýbáš stínu,
mísíš bolest a stesk ve svůj lék.
Dávno ji vnímáš - figurku z cínu,
spálí ji žár a zdroj je Tvůj vztek.

Soud,
už vnímáš proud - to mysl stůně.
Soud,
svou slabost topíš v jejím lůně.
Soud,
stěn výkřik dusíš ztuhlou dlaní.
Soud,
když poddaní i nepoddaní řvou.

Teď zkoušíš vznítit svý já
a dál se ptáš, proč zvíře v Tobě neumírá.
Zas toužíš ho skrýt, ale cítíš - Tvou kůži sdírá,
jsi sám a sám jsi tím, kdo bránu chtíče otevírá.

Soud,
už vnímáš ...

Zíráš ...

Soud,
tak pojď a snaž se ztratit v boji.
Soud,
jež vynášíš Tvou pýchu kojí.
Soud.